

Бронзові м'язи

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Пісня змагунів

Сонце любимо та спорт,
Наша пісня складена в мажорній гамі,
перегонів любимо бурхливий гамір,
просто й без хитання в порт
човен наш пливе.

Гімнастичний крок
гуркотить на грищі, наче тарабан;
це вистукуємо наш залізний ямб.
Прискає пісок.

Любимо: змагання труд,
шлях під гору, далеч, розмір, погляд просто,
усміх, промінь сонячний і вільний простір,
й хвиль рвучких сміливий скрут.
Нас утома не поборе.

Від
праці серце нам не хворе.
Сонця жар справляє, що тіла блищать, мов бронза.
О, який рекорд ще зможемо здобути, бозна:
може, перемінімо
світ.

Ратище в руках нам свище
й пестить ляском диск,
понад гуркотливе грище
кулі срібний блиск
й має м'яко м'яч.

Ми не знаємо невдач,
лиш:
розкіш небезпеки,
радість перемоги.
Нас не болять ноги,
як маршуємо,
сильні, мов дейнеки,
смілі, мов ушкали,
на найвищі скали.

Прибрані
в вічної весни зелений буз,

махом руки, маршем ноги
вітаємо сонця брус
ми — бадьорі, бронзові боги.

Біг на 1000 метрів

Віддих свище в легенів брилах,
наче буревій.
Пливу легенько на ніг крилах
в синій обрій мрій.

Я не вихаю руками, я не вихаю ногами;
закам'янілий тан.
Я тільки орю по морю персами, я тільки порю повітря там,
наче залізний танк.

Я не підношу ніг, я не підношу рук;
закостенілий рух.
Я вистрілений зі стрільна рушниці стріл, я випнутий лук,
розвійний вітру дух.

Попід мною в противну сторону біла піску каскада
десь вдаль жене.
Дубовим тараном мені на груди пада та, наче градом,
в очі мене
зернами тне.

О біла смуго піску! Я тебе зімну,
не загородиш мет;
о райдугу піскова! Я тебе зігну,
ще ти спиниш свій лет!

Кудою гляну, кудою гляну —
тисяча очей в імлі,
поглядів банить п'ястук,
батоги вигуків тнуть,
гарпуни люті, злі.

О, не треба оплесків, не треба, ні!
Дарма не складайте рук.
Вашого ентузіазму павук
греблею не буде мені.

Я ніколи не стану, я ніколи не стану;
як
биндочку мети прорву,
в синій обрій розтану.

Скок жердкою

Набрав повітря в груди,
аж засвистали звуком флейт.

Підніс жердину вгору;
так птах підносить дзьоб,
як починає лет.

Немов стовпи у землю,
вбив ноги у сажневий крок.
Пробитий наскрізь вітер.
Ніг видно лиш галоп.
Угору стрелив скок.

Штовхнув себе, й ворину
відкинула назад рука.
Залопотали в вітрі
і ноги й руки враз,
мов крила вітряка.

Хоч тіло олив'яне,
здається, що легкий, мов лист.
Сумний, що не зістане,
мов парус понад криком
мас,
поволі впав униз.

Дівчина з диском

Гляджу захоплений по оболоні
і слова вигукнути з уст не можу,
гляджу на тебе, горду, гарну, гожу,
і як стоїш, застигла у розгоні,
струнка Діано з місяцем в долоні.

Рука пташиним вкрала легкість перцям,
твій рух гнучкий розбурхує до краю.
Не бачу вже нічого більш, лиш знаю:
юрбу схвилюєш ти шаленим герцем,
моїм, неначе диском, кинеш серцем.

Сітківка

Квадратова площа. Нитяний місток.
Білі молодці й дівчата білі
сновигають поміж стінами сіток
по піску, що мов підлога в віллі.

Мірні, рівні, певні, круглі рухи,
білі плями на міністім полі,
аж здається, що безжурні духи
грають жеребом своєї долі.

Змагання атлетів

Пухке лице судді, неначе в бонза,

та свиставки пронизливий сигнал,
захоплення в очах довкола пал.
і плескіт рук, і мого тіла бронза.

Дають побіди келих у долоні,
беру його в мовчанці сам німий,
а на землі лежить противник мій,
повалений в подвійному нельзоні.

Я — грецький бог з античної статуї —
виходжу з жестом гордої поваги,
дарма, що оплесків гудуть ще струї.

Несу здобуту чарку в свій притин,
я хочу пити, я горю від спраги,
до уст бокал підношу — в нім полин.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/bronzovi_miazy